

Highland
Hall

Toevluchtsoord

CARRIE TURANSKY

CARRIE TURANSKY

Highland
Hall

Toevluchtsoord

ROMAN

Vertaald door Marianne Grandia

Voorhoeve

Eerder verschenen over Highland Hall de romans *De gouvernante* en *De debutante*.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *A Refuge at Highland Hall* bij WaterBrook Multnomah, een imprint van Crown Publishing Group, een onderdeel van Random House LLC, New York, een Penguin Random House Company.

© Carrie Turansky, 2015

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de Herziene Statenvertaling, © 2010.

Vertaling Marianne Grandia
Omslagillustratie WaterBrook Press
Omslagontwerp Hendriks grafische vormgeving
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2482 1
ISBN e-book 978 90 297 2483 8
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Jongeren zullen moe en afgemat worden, jonge mannen zullen zeker struikelen; maar wie de HEERE verwachten, zullen hun kracht vernieuwen, zij zullen hun vleugels uitslaan als arenden, zij zullen snel lopen en niet afgemat worden, zij zullen lopen en niet moe worden.

Jesaja 40:30-31

April 1915

Vanuit de zuidelijke tuinen van de Londense dierentuin begaven zich tal van groepjes Britse soldaten op weg naar de stoeltjes en bankjes rondom de muziektent. Ze droegen allemaal hun kaki-kleurige uniform en sommigen van hen leunden op een wandelstok of stropelden op krukken. Weer anderen liepen met hun arm in een draagdoek, of hadden een verband om arm, been of hoofd; stille getuigen van de verwondingen die ze tijdens hun gevecht voor hun koning en vaderland hadden opgelopen.

Penelope Ramsey speurde alle gezichten langs om te zien of Theo Anderson zich onder hen bevond, maar het kleine beetje hoop dat ze had gehad, was snel vervlogen. Ze onderdrukte een kreun en draaide zich om.

Ze moest stoppen met dit bespottelijke gedrag. Theo was hier niet. Hij was in Frankrijk, en op ditzelfde moment was hij waarschijnlijk bezig met een levensreddende operatie op een arme soldaat die net van het slagveld was binnengebracht.

Ze schudde haar hoofd. Al deze gedachten brachten haar nergens. Ze was inmiddels negentien, en het was de hoogste tijd om haar kinderlijke, romantische dagdromen te vergeten – in het bijzonder die waar Theo in voorkwam.

Vorige week had hij haar nog geschreven dat hij zich had verloofd met een Française, die als vrijwilligster werkzaam was in het ziekenhuis in Rouen, waar hij was gestationeerd.

Na het lezen van zijn brief was ze naar haar kamer gerend en

had ze gehuild tot haar ogen rood en opgezet waren en haar kus-sensloop doorweekt was geweest. Hoe had hij verliefd kunnen worden op een ander? Ze had altijd gedacht dat hun vriendschap zich zou verdiepen en uiteindelijk meer zou worden dan dat. Hoewel hij haar nooit een belofte had gedaan, had ze dit gehoopt vanaf het moment waarop ze voor het eerst met hem danste op het debutantenbal van haar zus Kate, nu bijna drie jaar geleden.

Had ze nog steeds een kans om ware, blijvende liefde te vinden? Of was het dwaas zich aan die kostbare droom te blijven vastklampen?

Penny keek nog eens naar de zee van soldaten. Er waren zo veel mannen bij de oorlog betrokken. Duizenden van haar generatie waren al in de strijd gesneuveld, en niemand wist hoeveel nog hetzelfde lot te wachten stond en hoe lang deze vreselijke oorlog nog zou duren.

‘Penny, kun je dit even aanpakken?’ Kate Foster, Penny’s zus, reikte haar een groot houten dienblad met sandwiches aan.

‘Ja, natuurlijk.’ Penny zette haar gedachten en vragen van zich af en pakte het dienblad aan. Haar zus zag veel te wit. ‘Waarom ga je niet even zitten?’ stelde Penny voor. ‘Dan kun je wat uitrusten.’

‘Het is bijna vier uur. De mannen komen zo hierheen.’ Kate legde haar hand op haar buik en liet een diepe zucht ontsnappen. Ze werd al wekenlang geplaagd door ochtendmisselijkheid. De lieverd hield nauwelijks meer binnen dan alleen wat toast en bouillon. Het was dan ook geen wonder dat ze er zo uitgeput uitzag.

‘Geen zorgen. We hebben het echt wel op tijd klaar.’ Penny wierp een blik op de andere vrijwilligsters in de grote tent. Er liepen minstens twintig vrouwen en meisjes bij de buffettafels om scones, sandwiches en andere lekkernijen neer te zetten. ‘Er is voldoende hulp en jij hebt al meer dan genoeg gedaan.’

‘Goed dan.’ Kate liet zich in de dichtstbijzijnde stoel zakken en legde voorzichtig haar hand op haar buik. Ze was nog maar net drie maanden zwanger, maar ze zag eruit alsof ze veel verder op weg was, iets wat bij iedereen bevreesdheid wekte, maar ook lichte bezorgdheid.

‘Miss Penny heeft gelijk,’ zei Lydia Chambers, Kates kamenierster, die gehaast met twee kannen limonade langsliep. ‘Het is nergens voor nodig dat u zich zo vermoeit. Wij zorgen er wel voor dat het goed komt.’

‘Ik hoop maar dat we genoeg hebben klaargemaakt,’ zei Kate, terwijl ze haar blik over de buffettafels liet glijden en toen weer naar Penny keek.

‘Natuurlijk hebben we genoeg,’ zei Penny. ‘Jon zal tevreden zijn.’

Kate glimlachte bij het horen van de naam van haar echtgenoot. ‘Ja, dat denk ik ook.’

Het bezoek aan de dierentuin was Jons idee geweest. Als staffid van de militaire afdeling van het St. George’s ziekenhuis behandelde hij de wonden van de soldaten, maar voor het hervinden van hun mentale veerkracht was meer nodig dan medische zorg.

Samen met andere vrijwilligsters hadden Penny en Kate het programma voor vandaag uitgewerkt, geld ingezameld om alle hapjes en drankjes te betalen en daarna een groep mensen ingeschakeld om te helpen met de bediening. Ze hoopten met dit alles de mannen een paar uurtjes ontspanning en plezier te bieden voordat ze terugkeerden naar het slagveld of naar huis gingen en daar een heel ander leven gingen leiden.

Het was goed dat deze dag tot stand gekomen was en Penny was blij dat ze eraan had meegewerkt, ook al had de ontmoeting met zo veel soldaten haar aan Theo herinnerd en deed het extra pijn.

Ze droeg het blad naar het buffet en zette het bij de andere dienbladen. Haar blik gleed over de tafels om te zien of er nog iets ontbrak, maar alles leek compleet te zijn.

Er viel een haarlok langs haar wang. Met een zucht van frustratie veegde ze hem achter haar oor. Hoeveel spelden Lydia en zij ook gebruikten om haar kastanjebruine lokken in bedwang te houden, er wisten er altijd wel een paar te ontsnappen.

Ze liep de tent uit en keek naar de helderblauwe lucht. Het was ongebruikelijk warm voor eind april. Een lichte bries speelde met de geschulpte rand van de witte tentluifel. Iets verderop wapperde

de vlag van het Verenigd Koninkrijk aan de vlaggenmast en aan de muziektent hingen rode, witte en blauwe vaandels. De gele narcissen in het bloembed achteraan bij de tent wiegden met hun gebogen kopjes en sabelvormige bladeren in de wind.

Aan de overzijde van het gazon zette het orkest een levendige mars in. De soldaten reageerden met applaus en enkelen floten luid.

De muziek beurde Penny op. Ze mochten dan in oorlog zijn en een afschuwelijke vijand tegenover zich hebben, er was wel een enorme golf van vaderlandsliefde door het land gegaan, wat grote saamhorigheid gaf. Mannen van allerlei rangen en standen en vanuit tal van verschillende beroepsgroepen hadden zich voor de strijd aangemeld. En vrouwen waren dapper aan de slag gegaan om de taken van de mannen over te nemen en hun huishouden en bedrijf draaiende te houden.

Penny had zelf ook de drang ervaren om uit vaderlandsliefde aan het werk te gaan. Ze had overwogen om zich tot verpleegkundige of medewerker van het Rode Kruis te laten opleiden, maar nu Jon zulke lange dagen maakte in het St. George's ziekenhuis en Kate zwanger was en thuis alles in het gareel probeerde te houden, had een vertrek naar Londen om haar zus te helpen het meest voor de hand liggend geleken. Dus had ze haar koffers gepakt, afscheid genomen van iedereen op Highland Hall en was ze in de trein naar Londen gestapt, klaar voor een nieuw avontuur. Kate was enorm opgelucht geweest toen Penny arriveerde, vooral toen ze beloofde net zo lang te blijven als haar hulp nodig was, zelfs nadat de baby was geboren. Of het echt een avontuur was, viel nog te bezien.

De muziek vulde de lucht en Penny neuriede mee terwijl ze terugliep en zich bij Kate voegde.

‘Kijk, dit meisje zie ik het liefst.’ Kates echtgenoot, Dr. Jonathan Foster, liep de tent in en kustte zijn vrouw op haar wang. ‘Hoe gaat het allemaal?’

Kate keek met een glimlach naar hem op. ‘Heel goed. Maar dat is dankzij Penny en Lydia, want ik ben bang dat ik niet zo’n geweldige hulp ben geweest.’

‘Onzin. Alleen al jouw aanwezigheid hier geeft kleur aan mijn dag.’ Jons ogen glansden terwijl hij zijn hand op Kates schouder legde.

Achter Jon was een soldaat met donkerbruin haar de tent binnengestapt. Hij leek begin twintig en droeg een keurig geperst uniform. Zijn linkerarm hing in een draagdoek, maar de verwonding leek hem niet echt te hinderen. Hij wierp een blik op Penny en glimlachte naar haar.

Ze voelde haar wangen rood worden en richtte haar blik weer op Jon.

Hij gebaarde naar de soldaat. ‘Ik wil jullie graag voorstellen aan mijn vriend, luitenant Alexander Goodwin. We hebben elkaar in India ontmoet toen we nog kinderen waren. Alex, dit is mijn vrouw, Katherine Foster.’

Kate stak haar hand uit. ‘Waren uw ouders ook zendelingen in Kanukapura, luitenant Goodwin?’

Alex drukte haar de hand en maakte een lichte buiging. ‘Nee. Mijn vader was als hoofdingenieur belast met de aanleg van de spoorweg tussen Bangalore en Madgaon.’ Aan de warmte in zijn stem was duidelijk te horen dat hij trots op zijn vader was. ‘Hij hield toezicht op de aanleg van zeven spoorlijnen, die door een behoorlijk ruig grondgebied liepen.’

Kate knikte. ‘Dat klinkt heel indrukwekkend. Hij is vast zeer vakkundig en toegewijd.’

‘Hij leeft niet meer, maar dat was hij inderdaad en ik hoop zijn herinnering te eren door me net zo toe te wijden aan mijn eigen werk.’

Jon wees naar Penny. ‘En dit is de zus van mijn vrouw, Miss Penelope Ramsey.’

Penny stak haar hand naar Alex uit. Hij pakte hem en boog opnieuw. ‘Miss Ramsey. Aangenaam kennis te maken.’ Hij keek haar aan met een zelfverzekerde glimlach en in zijn donkere, glanzende ogen was een vleugje geamuseerdheid te lezen.

Er ging een prettige rilling door haar heen. ‘Dank u. Insgelijks.’ *Lieve help.* Klonk ze een beetje ademloos?

Ze trok haar hand los en probeerde normaal te doen. De charmante officier was gewoon beleefd.

‘Het is fijn om een van Jons vrienden uit India te ontmoeten. Noem me alstublieft Kate, en ik weet zeker dat mijn zus graag door u met Penny wordt aangesproken.’

Alex keek naar Penny en trok een wenkbrauw op.

Penny knikte. ‘Uiteraard.’

‘Prima!’ Alex glimlachte breed. ‘We zullen elkaar als goede vrienden beschouwen. En jullie kunnen me Alex noemen.’

Jon grinnikte. ‘Je kunt je vast indenken hoe blij ik was toen ik Alex in het ziekenhuis tegenkwam. Niet dat ik blij was dat hij medische zorg nodig had, maar ik vond het heerlijk om hem na al die jaren terug te zien.’

Penny keek naar de draagdoek van Alex. ‘Ben je gewond geraakt in de strijd in Frankrijk?’

‘Nee. Ik volg een vliegeniersopleiding bij de Royal Naval Air Service en ik had een ongelukje tijdens een vlucht.’

‘O, lieve help. Wat gebeurde er?’

Kate wierp Penny een waarschuwend blik toe.

Alex hield zijn hoofd schuin en zijn mond werd een dunne streep. ‘Ik ben bang dat de grond iets te snel dichtbij kwam tijdens mijn laatste landingsoefening.’

Penny haalde hoorbaar adem. ‘Je hebt je vliegtuig laten neerstorten?’

Hij kleurde. ‘Ja... Zo zou je het kunnen omschrijven.’

‘Ik vind het echt heel erg.’ Penny slikte en wenste dat ze hem niet in een positie had gebracht waarin hij moest toegeven dat hij schuldig was aan het ongeluk.

‘Maar lang niet zo erg als mijn vlieginstrucateur, of als de mannen die de wrakstukken weer aan elkaar moesten passen.’ Zijn warme stem en het trekken van zijn mondhoek vertelden haar dat ze hem niet beledigd had.

De opluchting stroomde door haar heen. ‘Ik hoop dat je niet al te ernstig gewond bent.’

‘Alleen maar een gebroken sleutelbeen en een ontwrichte schou-

der – niet iets wat me lang uit de roulatie houdt.’ Hij trok zijn donkere wenkbrauwen op en draaide zich naar Jon. ‘Toch, dokter?’

‘Je zou over vier of vijf weken in staat moeten zijn om je opleiding te hervatten, maar alleen als je je aan mijn voorschriften houdt en voldoende rust neemt.’

Alex salueerde met zijn goede arm naar Jon. Zijn plagende glimlach was weer terug. ‘Tot uw orders.’

Penny nam Alex aandachtig op en haar bewondering groeide. Ze had nog nooit eerder een piloot ontmoet. ‘Vliegen klinkt enorm opwindend. Hoe worden vliegtuigen in de oorlog ingezet?’

‘We vliegen in samenwerking met de marine en beschermen Groot-Brittannië en het kustgebied tegen aanvallen vanuit de zee en de lucht. We voeren voornamelijk observatievluchten uit; we verkennen de omgeving, op zoek naar mogelijke onderzeeërs en vliegtuigen van de vijand – dat soort dingen. Ook hopen we te voorkomen dat de zeppelins nog meer schade aanrichten.’

Penny rilde. In de paar achterliggende maanden hadden die afgrijselijke Duitse luchtschepen bommen boven de oostkust afgeworpen, waardoor veel onschuldige mannen, vrouwen en kinderen tijdens hun slaap waren gedood. Nu waren er in het land regels ingesteld voor het verduisteren van de ramen en iedere nacht speurden zoeklichten het luchtruim af. Ze leken echter weinig te kunnen doen om zichzelf te beschermen tegen de bombardementen. De zeppelins hadden Londen nog niet bereikt, maar ze kwamen met iedere aanval dichterbij en dreven bij iedereen de spanning op.

Kate wierp een blik op haar horloge en keek toen naar Jon. ‘Het is bijna vier uur. Vinden Alex en jij het fijn om alvast iets te nemen voordat de mannen komen? Ik denk dat het na afloop van het concert en de aankondiging dat het theetijd is direct erg druk zal worden.’

‘Ik vind het een geweldig idee.’ Jon wendde zich tot Alex. ‘Zullen we?’

‘Ik hoopte al dat het me voordeel zou opleveren om met jou mee te lopen.’ Alex glimlachte en knipoogde naar Penny.

Engeland, 1915. Als Penny Ramsey de zelfverzekerde piloot Alex Goodwin ontmoet, voelt ze zich tot hem aangetrokken. Maar is het verstandig haar hart te verliezen aan deze waaghals, die zijn zinnen heeft gezet op het overwinnen van de Duitsers?

De jongemannen vertrekken naar het front en in Londen is het niet langer veilig. Penny zoekt bescherming op Highland Hall, samen met haar zus Kate en de acht weeskinderen die ze onder hun hoede hebben. Af en toe ontvangt ze een brief van Alex, maar plotseling houdt het op. Verward stort Penny zich op het helpen van mensen in nood tot ze nieuws krijgt over Alex: hij is gewond geraakt en wordt naar Engeland overgebracht.

Dankzij Penny's zorg en enorme toewijding herstelt Alex snel op Highland Hall. Maar onverwacht komt Penny's leven in gevaar. Is Alex moedig genoeg om haar uit haar benarde situatie te redden?

Carrie Turansky is net als haar lezers helemaal weg van het Britse kostuumdrama *Downton Abbey*. Na een bezoek aan Engeland wilde ze niets liever dan zelf een verhaal schrijven dat zich afspeelt op een van die prachtige landgoederen uit de Edwaridiaanse periode. Het resultaat is de serie *Highland Hall*, die niet onderdoet voor de bekende tv-serie. Een must voor iedereen die maar geen genoeg krijgt van kostuumdrama's. Eerder verschenen in deze serie *De governante* en *De debutante*.

Voorhoeve

ISBN 978 90 297 2482 1 / NUR 342

9 789029 724821

www.uitgeverijvoorhoeve.nl